YOM MEORI, a sad poem for Tisha beAb

יוֹם מְאוֹרִי

יוֹם מְאוֹרִי חָשַׁךְ בְּגֵרוּשׁ קַסְטִילְיָא אוֹי לִי עַל
שִׁבְרִי שֶׁבֶר יְרוּשָׁלַיִם אַל תִּזְכְּרִי עוֹד אֲהָה עָלַי
וְאוֹיָה לִי כִּי לְשֶׁבֶר קַאסְטִילְיָא לֹא נִמְצָא צֳרִי
מִפּוֹרְטוּגַל נִשְׁמַע קוֹל נְהִי בְּמָרָה אֲהָה עָלַי
וְאַלְלַי כִּי אֵין שֶׁבֶר כְּשִׁבְרִי וּמָזוֹר כִּמְזוֹרִי
עַז פָּנִים מֶלֶךְ קָשֶׁה מְנֻוָּל שְׁמוֹ אֲהָה עָלַי וְאוֹיָה
לִי שָׁכַח שֵׁם אֱלֹהֵי יִשְׁעִי וְאוֹרִי יְלָדִים הָאוֹמְרִים
בְּכָל יוֹם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֲהָה עָלַי וְאַלְלַי אוֹמְרִים
לָעֵץ הָקִיצָה וְלָאֶבֶן עוּרִי הַמְיַחֲדִים בְּכָל יוֹם ה ’
אֶחָד אֲהָה עָלַי וְאוֹיָה לִי אָמְרוּ אָב בֵּן וְרוּחַ אֲשֶׁר
הוּא יוֹצְרִי קִיְּמוּ וְקִבְּלוּ אֲבוֹתָם כָּהֵם אֲהָה עָלַי
וְאַלְלַי אָמְרוּ שְׁלוֹשָׁה אֵלֶּה הֵם כִּתְרִי וּנְזִירִי
סִפְדוּ וּנְהוּ נְהִיָּה עַל בֵּית הַתְּפִלָּה אֲהָה עָלַי
וְאוֹיָה לִי אֵיךְ סִפְרֵי הַקֹּדֶשׁ נִטְמְנוּ בַּעֲפָרִי
וַחֲכָמִים חֲסִידִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֶׂה אֲהָה עָלַי וְאַלְלַי
אָמְרוּ בְּאִישׁ מֵת שַׂמְתִּי אֲנִי שִׁבְרִי נַחֲמֵנוּ הָאֵל
בְּקָרוֹב בִּתְשׁוּעָה בִּמְקוֹם אֲהָהּ אָרִים בִּתְרוּעָה
בְּבוֹא יִנּוֹן וְאֵלִיָּה גוֹאֲלִי

My day of light turned into darkness, with the expulsion of Castilla. Woe to me for my suffering!

Don’t remind me of the destruction of Jerusalem anymore, because for the destruction of [the Jewish communities of] Castilla I haven’t found a remedy.

From Portugal a voice is heard crying with bitterness, because there is no destruction like mine and exile like my exile.

The wicked and cruel king [of Portugal Manuel] “menuval” his

name, imposed the uprooting of the name of my God, my Savior, my Light!

The children who used to say every day “Shema Israel” , now say to the wood [the cross] “Rise!” and to the stone [the statues of the christian saints] “wake up!” .

Those who used to say “God is one” now say “the father, the son and the spirit” are my creator.

Their parents [also] had to accept [the forced conversion to avoid death] and they had to say: “These three are my crown and my glory.”

Cry and decree mourning for the [abandoned] Synagogues, and for the sacred scrolls [of Tora] that had to be buried in the dust.

And for the pious sages and men of action, who have been forced to say: “In a dead man I put my hope.”

May God soon console us with His salvation, and that instead of crying “AHA” may we sing with joy, with the arrival of our Messiah and Eliahu HaNabi.